

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 121/11
07.12.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Snežane Andrejević i Stojana Jokića, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući o zahtevu dr D.M.B. iz N.B., koji je podnet preko punomoćnika G.R., advokata iz B., za preispitivanje sudske odluke - rešenja Upravnog suda 3 U 29137/10 od 03.02.2011. godine, uz učešće protivnih stranaka Narodne skupštine Republike Srbije, prof.dr.V.B., prof.dr.S.D.S., G.L. i I.U., u predmetu izbora članova Saveta Komisije za zaštitu konkurencije, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 07.12.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se UVAŽAVA, UKIDA SE rešenje Upravnog suda 3 U 29137/10 od 03.02.2011. godine i predmet vraća Upravnom sudu na ponovno odlučivanje. O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rešenjem odbačena je tužba tužilje dr D.M.B. iz N.B., ovde podnosioca zahteva, podneta protiv odluke Narodne skupštine Republike Srbije broj 30 od 12.10.2010. godine, kojom se za članove Saveta Komisije za zaštitu konkurencije biraju prof.dr.V.B., prof.dr.S.G.S., G.L. i I.U., jer osporena odluka ne predstavlja akt koji uživa upravno-sudsku zaštitu pred Upravnim sudom u smislu odredbi člana 3, člana 4. i člana 14. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09).

Podnetim zahtevom i podneskom od 12.01.2012. godine predlaže se preispitivanje pobijane odluke Upravnog suda iz razloga propisanih članom 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima. Podnosilac ukazuje da je Upravni sud pogrešno pobijanim rešenjem zaključio da osporeni akt ne uživa upravno-sudsku zaštitu u smislu čl. 3, 4. i 14. Zakona o upravnim sporovima. Ovo iz razloga što nije predviđena drugačija sudska zaštita, pa je tužba u upravnom sporu jedini predviđen postupak zaštite zakonitosti u pogledu ovog akta. Ističe da se osporenim odlukom Narodne skupštine nesporno rešava o pravu i na zakonu zasnovanom interesu tužilje, kao kandidata koji se prijavio na konkurs kako bi se o njenoj prijavi donela odluka u zakonom predviđenom postupku i na zakonu zasnovanim uslovima. Smatra da je osnov za preispitivanje osporene odluke u upravnom sporu predviđen i samim Ustavom Republike Srbije, u članu 198. st. 1. i 2., kojim je propisano da pojedinačni akti i radnje državnih organa moraju biti zasnovani na zakonu i da zakonitost konačnih pojedinačnih akata kojima se odlučuje o pravu, obavezi ili na zakonu zasnovanom interesu podleže preispitivanju pred sudom u upravnom sporu ako nije predviđena drugačija sudska zaštita. U tom smislu navodi i raniju praksu Saveznog suda, sa istim pravnim shvatanjem, te da je ova praksa objavljena u više stručnih biltena i časopisa. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i ukine pobijanu sudska odluku, a predmet vrati na ponovno odlučivanje. Protivna stranka, Narodna skupština Republike Srbije je po nalogu Vrhovnog kasacionog suda dostavila spise koji se odnose na predmet upravnog spora, ali u ostavljenom roku nije dala odgovor na zahtev.

Protivna stranka, prof.dr. V.B., u odgovoru na zahtev navodi da je postupak izbora članova Saveta sproveden na zakonom propisan način i da je u potpunosti odgovorila uslovima iz konkursa za funkciju člana Saveta Komisije za zaštitu konkurencije. Navodeći da je pobijana odluka Upravnog suda u svemu pravilna i na zakonu zasnovana, predlaže da ovaj sud odbije zahtev.

Protivna stranka, prof.dr.S.D.S., u odgovoru na zahtev ističe da nije navedena kao zainteresovano lice, već da je kao takav imenovan samo član Saveta Komisije, I.U. Stoga nalazi da je nejasno da li ima to svojstvo, zbog čega sa rezervom i opreza radi osporava navode tužbe. Ovo i sa razloga što je saznanje o navodima tužbe stekla posredno, iz navoda ovde podnetog zahteva, a tužba u upravnom sporu nije joj ni dostavljena na odgovor. U pogledu pobijane odluke, smatra da je Upravni sud pravilno postupio donošenjem rešenja kojim se tužba odbacuje, jer ocenu akta Narodne skupštine, shodno članu 57. stav 1. Zakona o Narodnoj skupštini daje Ustavni sud. Stoga smatra da je pobijana odluka pravilna i na zakonu zasnovana i predlaže da Vrhovni kasacioni sud zahtev odbije.

Protivna stranka, G.L., u odgovoru na zahtev navodi da je isti neosnovan, da je Upravni sud pravilno postupio kada je pobijanim rešenjem odbacio tužbu, pa i bez obzira na razloge koje je naveo u obrazloženju te odluke. Ovo iz razloga što nisu ispunjene ni druge procesne pretpostavke za odlučivanje po tužbi u upravnom sporu, a odnose se na urednost tužbe i pitanje njene blagovremenosti, kao i na pitanje postojanja na zakonu zasnovanog interesa tužilje. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud odbije zahtev i potvrdi pobijano rešenje, a ako nađe da ne stoje razlozi za odbačaj sadržani u obrazloženju pobijanog rešenja, da zahtev odbije i potvrdi rešenje Upravnog suda ali iz drugih zakonskih razloga sadržanih u odgovoru.

Protivna stranka, I.U. u odgovoru na zahtev smatra da je pobijana odluka pravilna i zakonita kao i da je Upravni

Pravna služba, i.e., u odgovoru na zahtev smatra da je pobijani odluka pravilna i zakonita kao i da je Upravni sud za istu dao jasne, potpune i na zakonu zasnovane razloge kada je odbacio tužbu u upravnom sporu. U odgovoru navodi i odluku Ustavnog suda broj UŽ 4772/2010 od 10.01.2012. godine, kojom taj sud opredeljuje da se radi o pojedinačnom aktu koji uživa sudsku zaštitu u upravnom sporu i smatra da je takva odluka zbujujuća, jer se njome otvara pitanje da li će ubuduće odluke Narodne skupštine o izboru drugih izabranih lica po eventualno izjavljenoj pojedinačnoj tužbi Upravnom sudu takođe predstavljati pojedinačne upravne akte koji će takođe podlegati preispitivanju pred sudom u upravnom sporu. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud odbije zahtev.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijano rešenje u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je osnovan.

Osnovano se navodima zahteva za preispitivanje sudske odluke ukazuje da je pobijano rešenje doneto uz povredu čl. 3, 4. i 14. Zakona o upravnim sporovima, na osnovu kojih odredaba je Upravni sud odbacio tužbu u upravnom sporu. Naime, prema obrazloženju pobijanog rešenja Upravni sud je tužbu tužilje dr D.M.B. iz N.B., podnetu protiv odluke Narodne skupštine Republike Srbije broj 30 od 12.10.2010. godine, odbacio na osnovu člana 26. stav 1. tačka 2. u vezi stava 2. Zakona o upravnim sporovima, ocenjujući da osporena odluka ne predstavlja akt koji uživa upravno-sudsku zaštitu pred Upravnim sudom u smislu člana 3, člana 4. i člana 14. Zakona o upravnim sporovima. Ovo iz razloga što se ne radi o pojedinačnom pravnom aktu kojim je tuženi organ neposrednom primenom propisa rešavao o određenom pravu ili obavezi tužilje, već o odluci koju je Narodna skupština Republike Srbije donela u okviru svojih izbornih prava iz člana 99. stav 2. tačka 6. i člana 105. stav 2. tačka 15. Ustava Republike Srbije a u vezi člana 8. stav 1. Zakona o Narodnoj skupštini i člana 23. stav 2. Zakona o zaštiti konkurencije.

Iz dostavljenih spisa predmeta Upravnog suda 3 U 29137/10, spisa predmeta Narodne skupštine i dokaza priloženih uz tužbu vidi se da je tužilja tužbu u upravnom sporu podnela protiv odluke Narodne skupštine Republike Srbije broj 30 od 12.10.2010. godine, o izboru članova Saveta Komisije za zaštitu konkurencije, kojom se za članove navedenog Saveta, biraju prof.dr.V.B., prof. dr.S.G.S., G.L. i I.U. Nadalje, iz dostavljenih spisa se vidi da je osporena odluka doneta nakon prethodno sprovedenog postupka po objavljenom konkursu za izbor predsednika i članova Saveta Komisije za zaštitu konkurencije, koji je Narodna skupština Republike Srbije, na osnovu člana 23. stav 6. Zakona o zaštiti konkurencije, oglasila u "Službenom glasniku Republike Srbije" broj 97 dana 27.11.2009. godine, i na koji konkurs je prijavu podnelo dvadeset kandidata, među kojima je i tužilja D.M.B. Odredbom člana 198. stav 1. Ustava Republike Srbije, je propisano da pojedinačni akti i radnje državnih organa, organizacija kojima su poverena javna ovlašćenja, organa autonomnih pokrajina i jedinice lokalne samouprave moraju biti zasnovana na zakonu. Stavom 2. istog člana Ustava Republike Srbije, je propisano da zakonitost konačnih pojedinačnih akata kojima se odlučuje o pravu, obavezi ili na zakonu zasnovanom interesu podleže preispitivanju pred sudom u upravnom sporu, ako u određenom slučaju nije predviđena drugačija sudska zaštita. Odredbom člana 3. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09), je propisano da u upravnom sporu sud odlučuje i o zakonitosti konačnih pojedinačnih akata kojima se rešava o pravu, obavezi ili na zakonu zasnovanom interesu u pogledu kojih u određenom slučaju zakonom nije predviđena drugačija sudska zaštita.

Polazeći od iznetog, Vrhovni kasacioni sud nalazi da odluka Narodne skupštine Republike Srbije 30 od 12.10.2010. godine o izboru članova Saveta Komisije za zaštitu konkurencije, koja je doneta po oglasenom javnom konkursu za izbor predsednika i članova Saveta Komisije za zaštitu konkurencije, na osnovu člana 23. Zakona o zaštiti konkurencije, predstavlja konačan pojedinačni akt čija zakonitost, u smislu navedenih odredaba člana 198. Ustava i člana 3. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, podleže preispitivanju pred sudom u upravnom sporu, jer u ovom slučaju zakonom nije predviđena drugačija sudska zaštita. Stoga se osnovano navodima zahteva ukazuje da je pobijanim rešenjem, kojim je tužba tužilje u upravnom sporu odbačena sa razloga navedenih u obrazloženju tog rešenja, povređen zakon na njenu štetu, jer je, i po oceni ovoga suda, Upravni sud pogrešno zaključio da osporena odluka Narodne skupštine ne predstavlja akt koji uživa upravno-sudsku zaštitu pred Upravnim sudom u smislu člana 3. člana 4. i člana 14. Zakona o upravnim sporovima.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode protivnih stranaka iznete u odgovorima na zahtev, ali ih nije posebno obrazlagao, jer nalazi da isti, kod razloga datih za odluku u dispozitivu ove presude, nisu od uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti pobijanog rešenja. Pri tome je sud imao u vidu da protivne stranke imaju pravo i mogućnost da u upravnom sporu učestvuju u svojstvu zainteresovanih lica, i da u tom svojstvu radi zaštite svojih prava i pravnih interesa ističu navode koje će Upravni sud ceniti u postupku po tužbi kojom je spor pokrenut.

Sa iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 3. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu i predmet vratio Upravnom sudu koji je dužan da u ponovnom postupku raspravi sva pitanja na koja mu je ukazano ovom presudom.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 07.12.2012. godine, Uzp 121/11

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija

Snežana Živković,s.r.